

Mənim bir yazı günüm

"Kaspi" qəzetinin "Mənim bir yazı günüm" adlı layihəsi davam edir. Layihənin budəfəki qonağı yazar Kənan Hacıdır.

Yaradıcılıq çox mürəkkəb bir prosesdir. Yazıçını hərəkətə gətirən tək cə istedadı deyil. O, ruhunu ən gözəl şəkildə əks etdirə bilən bir ayna axtarır. Onu ifadə edən ayna sözdür. Günlərlə, saatlarla yazıçını masa arxasında tutub saxlayan da bu yenilməz duyğudur. Mən hər gün yazan yazıçılara qibtə edirəm. Hər gün yeni fikir istehsal edən beyin ideyalar dağarcığıdır və qibtəyə layiqdir. Yazıçı mətn yaradarkən həm də özünü yaradır, öz varlığını hər dəfə təsdiq etmiş olur. Yazıya köklənmək mənim üçün çox çətin olur, yazdığım mövzunun aurasına düşmək üçün günlərlə vurnuxuram, düşüncələr dəhlizində o başa-bu başa gedib gəlirəm, bloknotumda qeydlər edirəm, bəzən o qeydlər yazacağım mövzunun deyil, başqa bir yazının materialına çevrilir. Qeydlərlə dolu bloknotlarım var, hərdən onları açıb vərəqləyəndə bu fikirlərin hansı yazının hazırlıq mərhələsi olduğunu xatırlaya bilmirəm. Çoxu da istifadə olunmamış qalıb. Ya unutmuşam,

ya da münasib bilməmişəm. Şeirləri adətən, bloknota yazıram, çox vaxt da kompyutərə köçürmək yadımdan çıxır, sonra həmin şeiri axtarıb tapa bilmirəm. Elə hekayələrim olub ki, bir günə yazılıb, eləsi də olub ki, bir ilə yazmışam. "Yağ kimi" romanı 3 aya yazılıb, "Fironun dəfəri" isə 3 ilə tamamlanıb.

Mənim yazı günüm əsasən gecələr başlayır. Əl-ayaq çəkildəndən, tam sakitlik yaranandan sonra kompyuterin arxasına keçirəm. Səhər və ya gündüz nəse yazdığım yadıma gəlir. Yazmadığım günlərdə isə çox gərgin oluram. Son vaxtlar yaxşı bir üsul tapmışam; yaza bilməyəndə tərcümələr edirəm. Gecələr çox rahat yatıram. Səhəryaxın oyanıb saat 9-a, 10-a kimi kitab oxuyuram. Gün ərzində 100-150 səhifə civarında oxuyuram. Sonra 1-2 saat yuxulayıram. Sonra işə gedirəm və axşam tədbirlər olmasa, evə tez qayıtmağa çalışıram. Şam yeməyindən sonra çalışıram mütəlq bir filmə baxım. Qarşıda yenə məni

oyaq gecə gözləyir. Günün 4-5 saati yazı-pozuya, 4 saati mütaliyəyə, 1-2 saati filmə sərf olunur. Bu rejim səhhətimə ziyanlı olsa da vaz keçə bilmirəm. Yazı yazanda, filmə baxanda yanımda mütəlq siqaret və çay olmalıdır. Gündüzlər təzyiq, baş ağrıları, yorğunluq olur. Gün ərzində 3 saat yatıram və qəribədir, son zamanlar ardıcıl olaraq süjetli, bir az da sürreal yuxular görürəm. Səhər ayılıanda düşünürəm ki, bunları yazsam, məni dəli hesab edərlər. Yuxunu məntiqə tabe edəndə isə bu, artıq yuxu olmur, yazıçının təxəyyülü hesab olunur.

Əvvəllər həyat yoldaşım ilə bir otaqda yaşayırdıq. Ona mane olmamaq üçün bir gecə lampası almışdım, balaca yemək stolumuz vardı, onu küncə çəkib lampanı yandırırıdım və yazmağa başlayırdım. Elə indinin özündə də iş otağım yoxdur, notbuk işimə yararır, yer olmayanda dizimin üstünə qoyub yazıram. Yazının dünyəli yerində gecənin bir aləmi çıxıb küçədə gəzişir, siqaret çəkirəm, qayıdıb youtube-da həzin musiqilər dinləyirəm. Ta ki, yazının ardı gəlincə... Bəzi hallarda yazıya o qədər aludə oluram ki, gözüm pəncərəyə sataşanda görürəm ki, artıq sübh açılıb. Gərgin zehni fəaliyyətdən sonra yuxuya getmək də çox çətin olur. Beyin

■ Kənan Hacı

yorğunluğu yuxu ilə adamın canından çıxırmır, sonra ağrıya çevrilir və gün boyu insanı gərginlikdə saxlayır.

İşdən sonra yazar dostlarla çay süfrəsi arxasında söhbətlər, zarafatlar bu gərginliyi canımdan çıxarır, xeyli yüngülləşirəm. Əlbəttə, bu da hər gün baş vermir. Yorğunluğu musiqi ilə canımdan çıxarıram. Amma mən bu gərgin, sonu olmayan zehni işdən hədsiz dərəcədə zövq alıram. Hansısa bir yazının son nöqtəsini qoyandan sonra yorğunluq da bir həzzə çevrilir. Yaradıcılıq sonu olmayan şirin bir əzabdır və yazıçılıq simptomları bilinməyən bir xəstəlikdir. Biz bu sağalmaz xəstəliyə mübtəla olmuş biçərəlik.